

det end Fleerheden af dens Tilhængere have antaget. Jeg har sagt, at denne Sag vilde her som andre Steder, og maaskee endogsaa mere her end flere Steder, have store Banffeligheder at kæmpe imod; men jeg har tillige sagt, at jeg vilde udholde denne Kamp. Jeg troer ikke, at det, for at føle sig stærk nok til at overvinde de sig frembydende Banffeligheder, vil behøves, at man underpurderer dem; jeg troer, at det er bedre, at man rolig forestiller sig de Banffeligheder, der kunne og ville frembyde sig, og alvorlig fæster Diet paa dem, for at udfinde Midlerne til at modstaae og overvinde dem. Dette er mit Standpunkt ligeoverfor denne Sag. Jeg har meent det saa ærligt med denne Sag som Nogen, og jeg tør vel som Beviis derfor anføre, hvad der allerede f remgaaer af det Foredrag, hvormed jeg havde den Ære at fremlægge Lovudkastet, at jeg hører til dem, som i denne Sag først have gjort praktiske Forslag paa Regjeringsbanen; men jeg erkjendte tillige med Hensyn til denne som med Hensyn til enhver ny Stat, at, skjøndt den efter min Mening er rigtig og vil vedblive at være rigtig, om endog Opinionen stiller sig derimod, saa kunde det dog være, at denne Opinion blev for stærk, saa at man maatte tilsidst boie sig for den, men vi vilde først udholde en Kamp i saa Henseende. Jeg er aldeles enig med de ærede Talere, som have yttret sig i den Retning, at det er et Hovedviemed, og hvorved Regjeringen maa ønske, at Rigsdagens Medlemmer saameget som muligt ville være den behjælpelige ved Ændringsforslag, at gjøre Loven saa taalelig i sin Fremtræden som vel muligt; men derved maa altid tillige tages i Betragtning, at man ved at gjøre den for taalelig, vil bewirke, at det Hele ikke bliver til Alvor. Vi have her i Landet havt et Beviis paa en Indkomstskattelov, som fremtraadte i en saadan uheldig Form. Vil man venie at sætte en Indkomstskat igjennem med noget Held for Landet, saaledes at den virkelig skal afgive en rig Indtægtskilde med Hensyn til de Resourcer, som behøves, er det ogsaa nødvendigt, at den fra første Færd af anlægges alvorligt, og at man gjør sig det bevidst, at det, som der handles om, er noget, som er nødvendigt, at det ikke er et blot Forsøg, man vil anstille paa Skattegebetet. Der

er af flere ærede Talere doleret meget over Udkastets Bestemmelser om Anvendelse af Gæd med Hensyn til Indtægts-Afgielsen. Jeg maa dog derved bemærke, at dette i Udkastet ikkun er opstillet som det alleryderste Middel, hvor til der kunde være at gribe, samt at det er Noget, som enhver Mand vil kunne undgaae ved at gjøre det, der meget rigtigt fremhævedes af den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, nemlig ved at finde sig i at betale maaskee lidt formeget i Skat, og saalange Indkomstskatten ikke andrager nogen højere Procentandeel end ved nærværende Udkast er bragt i Forslag, saa vil det aldrig kunne medføre særdeles store Offre, at undgaae alle Ubehageligheder ved Skattebeløbet's Ansættelse. Man har henviist til, at Embedsmændene ved den Rigsstatslov, som iaar er gjeldende, ikke bleve affordrede en saadan Gæd, men at man der lader sig nøie med en Forsikkring paa Tro og Love; ja det har man gjort af den selsamme Grund, som har ledet de ærede Talere til at være saa stærkt stude imod Gæden, fordi man nemlig har troet kun at burde anvende Gæden i høist nødvendige Tilfælde. Med Hensyn til Embedsmændene forelaae der ikke nogen Nødvendighed for at anvende den, fordi der for det Første var Spørgsmaal, ikke om hele deres Indkomst, men kun om Ansættelse af visse Indtægter og dernæst er det aabenbart, at man med Hensyn til Embedsmændene altid har nogle controllerende Midler, hvorved det vil være lettere at afbewise en paa Tro og Love givne Ansættelse af de aarlige Indtægter, end det vil være med Hensyn til Private; det har altsaa været mindre nødvendigt, og derfor antager jeg ogsaa, at Lovgivningen har affholdt sig derfra. De ærede Talere, som har yttret sig i den angivne Retning, have meent, at man skulde kunne formilde det Ødieuse, der kunde ligge i det Dmtalie, ved at lade Sagens Afgjørelse beroe paa Øverstskattecommissionens Afgjørelse og Undersøgelse af alle Omstændigheder. Dette vil jo netop kunne skee, naar Bedkommende ikke vil aflægge Gæden; saa bliver det ved Øverstskattecommissionens Ansættelse, og der er ingen Anledning til at antage, at en Commission, som er sammensat saaledes som baade Skattecommissionen og Øverstskatte-